

[Pürschel.]

Punkt slutter jeg mig fuldt og helt til Socialdemokratiet, og Udviklingen har netop vist, at de havde Ret paa dette Punkt.

Det radikale Mindretal udtaler, at Udvalgets

„Opgave begrænses til at indhente Oplysninger og at være et Mellemlid mellem Tingene og Udenrigsministeren“. Nu er et Mellemlid ikke en Ting, hvor Meddelelserne stopper, for saa er det ikke noget Mellemlid, saa er det et Slutlid.

„Man anser det for nødvendigt, at der træffes Bestemmelse om, hvorledes Spørgsmaal, der har været behandlet i Udvalget, ved dettes Foranledning kan blive bragt til Forhandling i Tingene enkeltvis eller ved Fællesmøder, offentlige eller lukkede Møder.“

Her har det radikale Mindretal peget paa en Udvej, som det ligger nær for dette Ministerium at slaa ind paa, ved lukkede Folketingsmøder at give Folketinget under Kontrol af de Medlemmer i det udenrigspolitiske Nævn, der ved, hvorledes Sagen foreligger; Adgang til at gøre sig bekendt med, hvorledes Udlandet ser paa dette Forslag.

Man kunde stille Dagsorden, men det skal jeg ikke gøre. (*Holger Larsen: Prøv!*). Nej, det ærede Medlem Hr. Holger Larsen skal have Fornøjelsen af at blive fæstnet i Rigsdagstidende som den Mand, der siger „Prøv“. Jeg ved meget godt, at det ikke vilde være klogt af mig at prøve, thi i samme Øjeblik, det drejer sig om en Dagsorden, staar hele Armeen ret, naar det kræves. Nej, Regeringen skal have Lov til paa eget Ansvar at afgøre, om de vil følge den Vej, det radikale Mindretal pegede paa i Betænkningen, eller om de vil erkende, at de ogsaa paa dette Punkt er blevet andre, end de var den Gang. Begge de nuværende Regeringspartier stiller sig i denne Betænkning klart og tydeligt paa det Standpunkt, at hele Rigsdagen bør have Adgang til at følge med. At det konservative Parti har ønsket noget lignende, fremgaar af, at det var os, der oprindeligt rejste Spørgsmaalet.

Det hedder saa i Betænkningen til det Forslag, at det er

„dog Tanken, at Udvalgets Medlemmer i fortrolig Form navnlig skal kunne gøre andre Medlemmer af deres Parti i Rigsdagen bekendt med fremkomne Oplysninger og Forhandlinger“.

Socialdemokraterne siger, at det er Opgaven at forberede Sagens Forelæggelse for Rigsdagen, og under Behandlingen her i Salen afleverer det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen

følgende to Salver, som jeg anbefaler til den højtærede Udenrigsministers Opmærksomhed:

„Jeg synes ogsaa, at alle Rigsdagens Medlemmer har et vist Krav paa at faa saadanne Ting at vide; alle vi, der sidder i dette Ting“ — og ogsaa i Landstinget — „er jo valgt paa lige Vilkaar og maa efter min Formening have lige stor Ret til at være vidende om de mere eller mindre vitale Spørgsmaal, om hvilke Udenrigsministeren kan have Oplysninger at meddele Rigsdagen.“

Og senere siger han:

„Siden Verdenskrigen udbrød, har der indenfor alle Folkelag her i Europa været en voksende Uvillie mod alt det gamle diplomatiske Hæmmelighedskræmmeri.“

Det er lige et Ord, der passer Udenrigsministeren, føler jeg mig overbevist om.

Og det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen folte sig

„overbevist om, at ude i den danske Befolkning vil der være lige saa stor Uvillie mod det Hæmmelighedskræmmeri, man tilstræber ved Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag“.

Er det ikke herlige demokratiske Ord for en demokratisk Minister at lytte til, naar han gaar ind i sit Lønkammer og overvejer, hvorledes han nu vil handle? Citaterne staar Sp. 6407 og 6420.

Siden da har ganske vist det ærede Medlem deltaget saa meget i det højere diplomatiske Selskabsliv, at han maaske har tilegnet sig den samme verdensmandsmæssige Oplattelse, som Udenrigsministeren har gjort sig til Talsmand for. Af Frygt for at hans Ord derigennem maaske skulde have mindre Vægt, skal jeg nu tillade mig at citere en anden demokratisk Autoritet, som vil have en særlig Vægt overfor den højtærede Udenrigsminister, nemlig det ærede Medlem Hr. P. Munch. Han sagde:

„Man kan fra Ministerens Side hævde en Tavshedspligt overfor Folk udenfor Rigsdagen, men jeg kan kun tænke mig ganske enkelte, aldeles usædvanlige Tilfælde, hvor der kunde blive Tale om at hævde en Tavshedspligt overfor selve Rigsdagens Medlemmer.“

Ogsaa dette Ord beder jeg den højtærede Minister tage med ind i Overvejelserne. Det var en god Demokrat, der talte her, som mente, at alle Tingets Medlemmer havde Krav paa at faa disse Oplysninger.

Der var kun „ganske ekstraordinære Tilfælde“. Men dér havde den højtærede Minister jo ikke tænkt paa Middagssel-